

GELECEKTEN GELEN MUCİZE

25 Mayıs 2023 Ankara...

Karanlık ve kasvetli bir günün akşamında, gökyüzündeki bulutlar yaklaşan kıyametin habercisi gibiydi. Gökyüzü, içinde biriken gözyaşlarını tüm hüznüyle boşaltmak üzereydi. Geniş bir sokakta, eski bir evin üçüncü katında, polis memuru Okan tek kişilik koltuğunda oturmuş, sehpanın üzerindeki tabancaya gözlerini dikmişti. İçerisinde bulunduğu odayı sarıp sarmalayan karanlık atmosfer, havanın ağırlığını taşıyamayacak kadar yoğundu. Bu odada daha önce neşeli bir anın yaşandığına dair en ufak bir iz yoktu. Yoğun sigara dumanı havada asılı duruyor, kül tablasındaki izmaritler ise hüznün izlerini taşıyordu.

Okan'ın zihninde dolaşan tek düşünce, tabancayı kafasına dayayıp tetiği çektiğinde hissedeceği acıydı. Geçen gece boyunca, intiharın en az acı veren yolunu düşünüp durmuş, bu şekilde olmasına karar vermişti. Aslında son bir yıldır intihar düşüncesi zihninin karanlık dehlizlerinde dolanıyordu. Ancak son bir haftada yaşananlar, bunu kaçınılmaz bir hale getirmişti.

Her şey, Ankara'ya tayin olmasıyla başlamıştı. Bu lanet şehre niye geldim ki diye iç geçirir olmuştu son zamanlarda. Bu şehre gelene kadar başarılı bir iş hayatı ve iyi bir evliliği vardı, şimdiyse ne işi kalmıştı ne de bir eşi. Ankara'ya gelişleri hayatları için açılan yeni bir pencere gibiydi. Üniversiteden ev arkadaşı Semih, bu yeni başlangıçta kurtarıcıları olmuş, taşınma sürecinde çok yardımını dokunmuştu. Evin bulunması, eski görev yeri olan Şırnak'tan nakliye işleri, hepsini Semih'in yardımıyla halledebilmişti. Şehre alışmaları için de elinden geleni yapmıştı.

Semih ile Okan'ın yolları üniversite sonrası ayrılmış, ikisi de kendi yolundan yürümüşü. Ancak zaman ve mesafe onların dostluklarını silip atamamıştı. Semih babasının yanında edindiği ticaret tecrübesi ile aile işlerini devralmış, bu alanda isim yapmış biri haline gelmişti. İkisi de farklı şehirlerde farklı hayatlar yaşamış olsalar da aralarındaki dostluk hiç bitmemiş, Okan'ın Ankara'ya gelişiyi bağları daha da güçlenmişti.

Bu dostluğa gölge düşürecek ve Okan'ı şu an içerisinde bulunduğu duruma getirecek olaylar silsilesi bir yıl önce başlamıştı. Semih, katlanarak artacak kazanç vaadiyle Okan'ın aklına girmiş, karısının bile haberi olmadan ödeyebileceğinin çok üzerinde kredi kullanmaya ikna etmişti. Semih'in ticari zekâsı, borcun çok kısa sürede kapatılacağını ve memuriyetten kazanacağı paranın çok üzerinde paralar kazanma fikrini Okan'ın zihnine yerleştirmişti. Ancak tüm bu düşünceler üç ay içerisinde yok olmuştu. Okan, Semih'in iflasını çaresizlik içinde izlemiş ve ödeyemeyeceği bir borç yükü altına girmişti. Semih'in her şeyi yoluna koyup bir çıkış yolu bulabileceğine olan inancı ise geçen ay Ankara'yı terk edip Okan'ın aramalarına cevap vermemesi ile sona ermişti.

Okan'ın maaşının önemli bir kısmı borcuna gitmekteyken bu durum evlilik hayatında da derin yaralara yol açmıştı. Karısı, Okan'ın kendisinden habersiz böylesine büyük bir borcun altına girmesini asla kabullenememiş, evlilik birlikteliği derinden sarsılmıştı. Geçen hafta ise karısının boşanmak istediğini söylemesi ve evi terk etmesi, Okan'ı derin bir umutsuzluğa sürüklemişti. Kendisini alkolün karanlık sularına bırakan Okan, içinden çıkılması güç bir girdabın esiri olmuştu.

İntihar düşüncesine yol açan son darbe ise dün mesaiye sarhoş bir şekilde gitmesi olmuştu. Amirinin hakkında soruşturma başlatması ve bu süreçte onu açığa alması, tükenmiş bir adama vurulan son darbeydi. Artık yanı başında ne bir eşi ne de gidebileceği bir işi vardı. Elinde kalan son şey ise hayatını dibe çeken borç batağıydı. Her şey böylesine berbat bir halde ve içinden çıkılması mümkün görünmeyen bir durumdayken, Okan'ın düşünceleri yalnızca bir umutsuzluk

yumağıydı. Her adımda daha derine gömüldüğü bir bataklığa saplanmış gibi hissediyordu. Her nefes alışında yaşamın anlamının silindiği bir gerçeklikle yüzleşiyordu. İşte böylesine bir dönemeçte, zihninde yankılanan tek düşünce, en karanlık anların bile ötesine geçen suçluluk hissiydi. Her seçimi, her adımı sorguluyor, geçmişe dair birçok hatalı kararın yükünü taşımanın acısıyla savaşıyordu. Uçurumun kenarında durmuş bir yolcuydu artık o, daha fazla yaşamının anlamsızlığına inanan. Artık yapması gereken tek şey, son bir cesaretle tetiği çekip her şeyin sonunu getirmektir.

Elini uzatıp sehpanın üzerindeki tabancayı almak üzereyken aniden zil sesini duydu. İlk başta bu sesi duymazdan gelmeye çalışsa da tekrar çalınca irkildi. İstemsizce kapıya yöneldi. Kapıyı açtığı anda karşısındaki kişi postacıydı. “Adınıza bir mektup var” dedi ve sarı bir zarf uzattı. Okan zarfı alırken postacıyı hafifçe süzdü, ardından teşekkür edip kapıyı kapattı. Ancak bu postacı, sürekli icra evraklarını getiren tanıdığı simadan farklıydı. Üzerindeki kıyafet Okan’ın aşına olduğu postacı kıyafetlerinden değildi. Zarfın üzerinde gönderici bilgisi yazmıyordu. Sadece Okan’ın adı yazılıydı, evinin adresi bile bulunmuyordu. Belki de bir yanlışlık vardır, diye düşünürken zarfı açtı.

İçinden çıkan mektup, bir çocuğun saf dokunuşlarıyla süslenmiş; kâğıdın kenarlarına çiçek resimleri çizilmişti. Mektubun bir çocuk tarafından yazıldığı her halinden belliydi.

“Canım Babacığım,

Sen harika bir babasın, iyi ki benim babamsın.

Hiç ölmeyelim hep birlikte olalım. Ben sensiz naparım sonra.

Bana tablet almasan da sen benim en ama en tatlı babacığımın.

Sana bir şey olursa ben yaşayamam, canım babam benim.”

-Kızın Elif

Mektubu okuduktan sonra, zarfın üzerine tekrar baktı. Sadece kendi adı yazılıydı. Geri kalan boşluklar, düşündükçe daha da anlamsız hale geliyordu. Belki yanlışlıkla ona gelmiş olmalıydı, belki de gönderici ismi ve adres bilgileri sonradan silinmişti. Adını taşıyan bir zarfın nereye gitmesi gerektiği veya kimden geldiği konusunda bir belirti olmadan ona ulaşması zaten mantıksızdı. Az önce ölüm düşüncesi onu sarıp sarmalamış bir haldeyken bu esrarengiz mektubun gizemi üzerine kafa yorarken buldu kendini.

Mektubun yanlış kişiye geldiğinden artık emindi. Önce, kendisiyle aynı ismi taşıyan bu adamın ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Karşılıksız sevgiyle bağlı bir çocuk sahibi olmanın hissettirdiği mutluluk, güneşin geceyi aydınlatması gibi olmalıydı. Bu ne güzel bir duyguydu, kim bilir! Aslında Ankara’ya geldiklerinde karısıyla çocuk sahibi olmayı çok istiyorlardı. Ancak şimdiye kadar bu dilekleri gerçekleşmemişti, bu saatten sonra da gerçekleşmesi pek mümkün görünmüyordu.

Mektubu okuduktan sonra Okan’ın içini anlamsız bir huzur kaplamıştı. İntihar düşüncesi zihninden uzaklaşmış gibiydi. Adeta melankolinin puslu perdesi yavaşça aralanıyordu. Bu mektup olmasaydı, Okan’ın hikâyesi derin bir sessizlik içinde son bulacak, ölü bir adamın bedeni üzerine yazılmış tasvire ağlıyor olacaktı gökyüzü. Ama öyle olmamalıydı, böyle saf ve temiz duygularla yazılmış bir mektup, böylesine acı bir sona yakışmazdı.

Yağmur şiddetini arttırırken, gök gürültüsü evdeki derin sessizliği bozuyordu. Mektubu okumasının üzerinden yarım saat geçmesine rağmen satırlar hala zihninde yankılanıyordu. Mektubun getirdiği anlamın ışığında yeniden nefes almayı öğreniyor gibiydi. Yağan yağmurun pencere camlarına vurduğu tatlı bir melodiyle birlikte, kasvetin yerini hafif bir ferahlık almıştı. Yağmurun kokusunu hissetmek için balkona çıktı. Şehrin sokakları yağmurun yumuşak dokunuşları ile yıkıyor, bulutlar tüm kederlerini yeryüzüne akıtıyor gibiydi. Toprak özlemle beklediği bu yağmura, susamış bir şekilde cevap veriyordu. Hafif bir buhar yükseliyor, toprak kokusu şehrin sokaklarını dolduruyordu. Bu melodiyi yarıp geçen, sokağın başında görülen taksi olmuştu. Su birikintilerinin üzerinden geçip apartmanın önünde durdu. İçerisinden inen kişi Okan'ın karısıydı.

Okan, karısı eve girmeden tabancasını saklamış, kül tablasını kaldırmış, havalanması için odanın camını açmıştı bile. Kapının açılma sesini duyduğunda ise hızlıca koltuğuna geri döndü. Karısı odaya girdiğinde Okan sakin bir duruş sergiliyordu. Karısı ona en uzak olan koltuğa oturduğunda aralarında sessiz bir mesafe vardı. Bu sessizlik, içlerinde biriken duyguların yoğunluğunu yansıtıyor, ikisi de kendi sessizliğine gömülmüş, doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyordu. Bu durum bir süre daha bu şekilde devam etti. Ancak Okan için bu sessizliği kırabilecek o an yaklaşıyordu. Yerden başını kaldıran ilk kişi Okan'ın karısı olmuştu. Okan'a baktı ve o cümle döküldü dudaklarından. "Hamileyim."

Okan karısının dudaklarından dökülen o kıymetli kelimeyi duyduğunda kafasını yavaşça kaldırdı ve karısının yüzüne dikkatlice baktı. Bir an için şaşkınlık ve sevinç arasında sıkışıp kalmış gibiydi. Yanlış duymuş olabilir miydi? Yoksa bu bir saat içinde yaşadıkları bir rüyadan mı ibaretti? Belki de tüm bu olanlar zihninin ona oynadığı bir oyundu. Evet, belki de o tabancayı kafasına dayayıp tetiği çekmişti. Şimdi tüm bu tuhaf dünya, zihninin derinlerinde komada geçen yanılsamalardan ibaretti. Postacının getirdiği mektup, karısının eve geri dönmesi, hamilelik haberi, tüm bunlar zihninin ona oynadığı bir oyun olabilirdi. Gökyüzünde patlayan şiddetli bir gök gürültüsü, Okan'ı düşüncelerinin karmaşasından uyandırdı. Sanki doğa bile ona gerçekliğin çıktığını atıyordu.

Gözlerinden süzülen yaşlara engel olamayıp serbest bıraktı. Her şey gerçektir. Bu, onların yeniden başlayabilecekleri bir hikâyeydi. Artık hatalarını düzelterek hayatlarını yeniden yoluna koyabilecekleri bir amaç edinmişlerdi. Okan ve karısı o gece birlikte ağladılar. Gözyaşları, içlerinde biriken her şeyi dışarı akıttı. Aralarındaki sevgi bağının gücü, onları her türlü zorluğun üstesinden gelebilecekleri bir noktaya taşıdı. El ele vererek geleceği şekillendirecek, aileye katılacak yeni üyenin geleceğini birlikte inşa edeceklerdi.

O gece, Okan'ın hayatının derinlerine işleyen bir dönüm noktası olmuştu. Sonraki günlerde hayatı yeniden aydınlığa dönmeye başladı. Bir süre sonra yeniden polislik mesleğine geri döndü. Maddi sıkıntılarının karşısına dikildi ve zamanla onları aşmayı başardı. Ve nihayet, o en özel an gelmişti. Küçük kızlarını kucağına aldı, ona anlam dolu bir isim verdi "Elif". Küçük kızı, hayatın bir mucizesi olarak Okan'a gülümserken, tüm acılarını unutturuyordu.

Kendine ait derin kuytularında, insanoğlunun zihnindeki anılar dans eder durur. İyi hatıralar tıpkı taze açan bahar çiçekleri gibi tüm zihni sarmalar ve yüreğimizi aydınlatır. Kötü anılar ise karanlık bir ormana hapsedilircesine bir kenara atılır ve geçmişin gölgesinde gittikçe solgunlaşıp silinmeye başlar. Okan için de geçerliydi bu kural. Ailesiyle biriktirdiği yeni anılar, gülümsemelerin ve kahkahaların izini taşıyordu. Mutlu aile hayatı işine de yansımıştı. Artık "Komiser Okan" olarak biliniyordu. Bu parlak geleceğin merkezinde ise kızı Elif bulunuyordu. Onun geleceğini inşa etmek, onun yanında bulunmak hayatının en büyük amacı olmuştu.

25 Mayıs 2033 Ankara...

Şehrin üzerinde güneşin tatlı bir gülümsemesi vardı o Mayıs günü. Kuş sesleri, sokaklarda neşeli bir senfoni icra ediyordu. Bu tatlı melodi tüm şehri sarmalayıp herkesin ruhuna dokunuyordu.

Komiser Okan, kızı Elif'in elinden sımsıkı tutmuş, kızını okula götürüyordu. Okan'ın yüzünde baba ve kızın arasındaki bağı yansıtan bir gülümseme vardı. Elif'in gözleri ise merak ve coşkuyla parlıyor, etrafı izliyordu. Ancak evde ufak bir tatsızlık yaşanmıştı. Elif arkadaşlarının da sahip olduğu son model tabletin hayalini kuruyordu, ancak Okan ve karısı, tabletle geçirilecek vaktin dersleri aksatabileceği gerekçesiyle bu isteğe pek sıcak bakmıyorlardı.

Postanenin önünden geçerken Elif aniden babasına döndü, gözleri heyecanla parlayarak "Baba, neredeyse unuttuyordum, okulda yazdığımız mektubu postaya vermem gerekiyor." dedi.

Okan kaşlarını kaldırdı ve merakla kızına baktı. "Ne mektubuymuş bu?"

Elif bir an tereddüt etti, elindeki çantanın tokasıyla oynayarak "ın şey okulda öğretmenimiz ailemizden birine mektup yazıp postaya vermemizi söyledi babacığım." dedi.

Okan gülümsedi, kızının bu beklenmedik görev karşısındaki heyecanı dikkatini çekmişti. "Sen kime mektup yazdın Elif?" diye sordu, merakını gizlemeye çalışarak.

Elif kırmızıya dönen yanaklarıyla bir an duraksadı, gözlerini yerden kaldırmadan "Söyleyemem baba, hadi gidelim de şu mektubu verelim." diye ısrar etti.

Okan ve Elif birlikte postanenin içine adım attılar. Elif, minik çantasından sarı bir zarf çıkardı, kendi elleri ile görevli memura uzattı...

Geleceğimiz usulca geçmişimizin üzerini mi örter? Yoksa geçmişimiz geleceğimizi mi şekillendirir? İşte insan yaşamının kocaman bir sorusu, tıpkı çözülmesi zor bir labirenti çözmek gibi tüm arayışlarımızı yönlendiren. Tüm zorluğuna rağmen yaşamın içerisindeki güzellikleri bulmak, kendi içinde bir zafer değil midir? Yaşamın tüm renkleri, olumsuzlukların gölgesine rağmen etkileyici bir resim çizer.

Bugünün yüklerini taşıırken bazen içerisinde çıkılmaz gibi gözükten tünellerde yürütürüz. Ancak belki de bu zorlu anlar, yarınların aydınlığını hazırlayan gizli oyunların bir parçasıdır. Belki de kader, en karanlık dönemlerimizde bile bizi daha parlak bir geleceğe hazırlıyordur. Belki de zorlu sınavlar, güçlü ve olgun bir ruhun temellerini atmamız için gereklidir.

Zamanın akışı içerisinde bir kırılma noktası gerçekleşir. Beklenmedik bir mucize olur ve zamanın akışını tümünden değiştirir. Elif'in yazdığı mektup, Okan'ın en ihtiyaç duyduğu anda ona ulaşır. Geçmiş ve gelecek, zamanın dokusunda iç içe geçer. Belki de tüm bu olaylar, bir ressamın tuvalinde farklı renklerin ve desenlerin buluşması gibidir. Hayatın bu karmaşık örgüsü içerisinde, geçmiş ve gelecek birbirlerine karışır ve bizi şaşırtıcı bir hikâyenin parçası yapar. Mucizeler beklenmedik zamanda, beklenmedik şekilde gerçekleşir.